

พระราชบัญญัติภาพยนตร์

พุทธศักราช ๒๔๗๓

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปก
เกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ
ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรควบคุมการทำและฉาย
ภาพยนตร์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้โดยบทมาตราต่อไป

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เสนาบดี” หมายความว่า สenáบดีผู้มีหน้าท่รภษาการ
ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“ฉาย” หมายความว่า ฉายโดยใช้เครื่องฉายภาพยนตร์
หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“สถานที่มหรสพ” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งฉาย
ภาพยนตร์ให้คนดูโดยไม่เก็บหรือเก็บเงินค่าดู โดยเชิญ
หรือไม่เชิญก็ตาม

มาตรา ๔ ท่านห้ามมิให้ทำหรือฉายหรือแสดงณสถานที่
มหรสพซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศกอบด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรือ
อาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้
เพียงว่าการทำ การฉาย หรือการแสดงภาพยนตร์ หรือ
ประกาศนั้น ๆ น่าจะมีผลเช่นนั้น ท่านก็ห้ามดูกัน

ภาพยนตร์หรือประกาศที่ทำในพระราชอาณาจักร ถ้ามี
ลักษณะหรืออาจมีผลเช่นที่ว่านี้ไซ้ ท่านห้ามมิให้นำหรือส่ง
ออกนอกพระราชอาณาจักร

มาตรา ๕ ภายในบังคับมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้
นอกจากที่ได้รับใบอนุญาตก่อนแล้ว ท่านห้ามมิให้

(๑) ฉายภาพยนตร์ณสถานที่มหรสพ

(๒) นำหรือ ส่ง ภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักร
ออกนอกพระราชอาณาจักร

(๓) ประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดง เรื่องของภาพ
ยนตร์ จะติดประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผย หรือแจก
หรือสำแดงด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม

มาตรา ๖ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
เสนาบดีมีอำนาจตั้งนายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา และ
สภาพิจารณาภาพยนตร์

สภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ให้มีเจ้าพนักงาน กระทรวง
มหาดไทยและเจ้าพนักงานอื่นหรือบุคคลใด ซึ่งเสนาบดีเห็น
สมควรตั้งเป็นกรรมการ

ท่านว่าในการประชุมของสภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ต้อง
มีกรรมการสามคนอย่างน้อยคนหนึ่งเป็นเจ้าพนักงานกระทรวง
มหาดไทยจึงเป็นองค์ประชุมได้

มาตรา ๗ เมื่อนายตรวจเห็นว่าภาพยนตร์ใดมีลักษณะ
ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ ให้มีอำนาจ

(๑) ห้ามมิให้ทำภาพยนตร์นั้นต่อไป

(๒) บัดภาพยนตร์ที่ทำเสร็จแล้วหรือที่ยังไม่เสร็จ และส่งภาพยนตร์นั้น ๆ แก่เจ้าพนักงานผู้พิจารณาขอให้พิจารณา
มาตรา ๘ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณา พิจารณาภาพยนตร์ และประกาศซึ่งกล่าวในมาตรา ๕ และ ๗ ตามลำดับวันที่ขอมาและต้องให้คำวินิจฉัยภายในกำหนดสามวัน นับแต่วันที่
ที่ได้รับคำขอเป็นต้นไป

ถ้ามีพฤติการณ์พิเศษ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะพิจารณา และให้คำวินิจฉัยภายใน สามวัน ที่กล่าวแล้วนั้น ไม่ได้ ไซ้ร ท่านให้มีอำนาจยืดเวลาออกไปอีกได้ไม่เกินสิบห้าวัน และให้รายงานการยืดเวลาต่อเสนาบดีทันที

มาตรา ๘ การพิจารณาตามความในมาตรา ๘ นั้น ให้เจ้าพนักงานพิจารณาในสถานที่ของผู้ขอใบอนุญาต หรือในสถานที่ซึ่งเสนาบดีจัดไว้ แล้วแต่เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะเห็นสมควร

เวลาพิจารณา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในสถานที่นั้น เว้นแต่ตัวเจ้าพนักงานผู้ช่วยเจ้าพนักงาน ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานเชิญมาช่วยพิจารณา ผู้ขอใบอนุญาตและคนรับใช้ของผู้ขอใบอนุญาต

มาตรา ๑๐ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาเมื่ออำนาจ

(๑) สั่งคืนภาพยนตร์ที่นายตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำ หรือ ออกใบอนุญาตให้ตามที่ขอไว้ เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์ หรือ ประกาศนั้นไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ ในกรณีเช่นนี้ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาประทับตราไว้ที่ภาพยนตร์หรือที่ประกาศนั้นเป็นสำคัญ

(๒) สั่งยื่นตามคำสั่งของนายตรวจที่ให้อัดภาพยนตร์นั้น หรือยกเลิกร้องขอใบอนุญาตเสีย เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔

ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาเห็นว่าภาพยนตร์บางตอนมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ และตอนนั้น ๆ ใดถูกลบหรือตัดออกตามคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้พิจารณาแล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าภาพยนตร์นั้นไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔

มาตรา ๑๑ ในกรณีต่อไปนี้ ท่านว่าอุทธรณ์ไปยังสภาพิจารณาภาพยนตร์ได้

(๑) เมื่อนายตรวจสั่งห้ามมิให้ดำเนินการทำภาพยนตร์ใดต่อไป

(๒) เมื่อนายตรวจยึดภาพยนตร์ไว้ และเจ้าพนักงานผู้พิจารณาสั่งยื่นตาม คำสั่งของนายตรวจ

(๓) เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาขอใบอนุญาตเพื่อ
ฉายภาพยนตร์ หรือเพื่อนำหรือส่งภาพยนตร์ออกนอกพระ
ราชอาณาจักร หรือเพื่อสำแดงหรือแจกประกาศด้วยภาพ
หรือรูปถ่าย

มาตรา ๑๒ ให้สภาพิจารณาภาพยนตร์ มีอำนาจ

(๑) สั่งคืนภาพยนตร์ที่นายตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำ หรือ
อนุญาตให้ผู้ทำภาพยนตร์ทำต่อไป หรือสั่งเจ้าพนักงานผู้
พิจารณาให้ออกใบอนุญาตตามที่ขอไว้ เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์
หรือประกาศนั้น ไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๕

(๒) สั่งยื่นตามคำสั่ง ของ นายตรวจที่ยึดภาพยนตร์
หรือให้หยุดการทำภาพยนตร์ หรือสั่งยื่นตามคำวินิจฉัยของ
เจ้าพนักงานผู้พิจารณาที่ยกคำขอใบอนุญาต และสั่งให้ยึด
ภาพยนตร์หรือประกาศที่มีคำร้องขอใบอนุญาตนั้นหรือสั่งให้
ส่งกลับออกไป เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้นมี
ลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๕

ท่านให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคสุดท้ายบังคับโดย
อนุโลม

มาตรา ๑๓ คำวินิจฉัยของสภาพิจารณาภาพยนตร์นั้นให้
ถือว่าเด็ดขาดถึงที่สุดเว้นแต่คำวินิจฉัยให้ยึดภาพยนตร์ที่ทำใน

พระราชอำนาจนั้น ท่านว่าผู้ทำหรือผู้ขอใบอนุญาตมี สิทธินำคดีสู่ศาลหลวงได้ภายในหกเดือน นับแต่วันที่ได้รับ แจ้งคำวินิจฉัยของสภาเป็นต้นไป ถ้าไม่นำคดีสู่ศาลภายในกำหนดไซ้ ท่านให้ทำลายภาพยนตร์นั้นเสีย

มาตรา ๑๔ การเก็บรักษาหรือฉายภาพยนตร์ตามคำสั่ง ของเจ้าหน้าที่นั้น ท่านว่าอยู่ในความเสียหายของเจ้าของ หรือผู้ขอใบอนุญาต และให้เจ้าของหรือผู้ขอใบอนุญาตออก ค่าใช้จ่ายด้วย

ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นแก่ภาพยนตร์ ท่านว่าเจ้าหน้าที่หรือรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่มีความรับผิดชอบ เว้นแต่เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของเจ้าหน้าที่จะได้ตั้งใจทำให้เกิดการเสียหายนั้นขึ้น

มาตรา ๑๕ การออกใบอนุญาตให้ั้น ท่านว่าไม่ปลด เปลื้องผู้ถือใบอนุญาตให้พ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่งหรือ ทางอาญา อันเกิดจากการฉายภาพยนตร์นอกจากในส่วน ความผิดที่กล่าวไว้ในมาตรา ๔

มาตรา ๑๖ เสนาบดีมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตซึ่งออก ตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้ ตามแต่จะเห็นควร

มาตรา ๑๗ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ไปตรวจใบอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ ถ้าและไม่มีใบอนุญาตให้ตรวจในขณะนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งหยุดการฉายต่อไปได้

มาตรา ๑๘ เพื่อรักษาการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป นายตำรวจตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป นายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา และกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ มีสิทธิเข้าไปในสถานที่มหรสพซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์ ได้โดยไม่ต้องเสียเงิน

มาตรา ๑๙ ในกรณีต่อไปนี้ ท่านว่าไม่ต้องมีใบอนุญาต

(๑) กรมใดในรัฐบาลฉายภาพยนตร์เพื่อการศึกษา หรือสาธารณประโยชน์อย่างอื่น หรือกรมใดในรัฐบาลส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร

(๒) ฉายให้ญาติมิตรดูเป็นการส่วนตัว หรือภายในสมาคมหรือสโมสร ซึ่งภาพยนตร์อันได้ทำขึ้นมิได้หวังผลในทางค้า หรือนำหรือส่งภาพยนตร์ที่ทำในพระราชอาณาจักรอันมีลักษณะเช่นนี้ออกนอกพระราชอาณาจักร

ในกรณีที่เกิดกล่าวในอนุมาตรา ๒ นี้ ถ้าปรากฏว่าภาพยนตร์
นั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ นายตรวจมีอำนาจ
ยึดภาพยนตร์นั้นได้ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๐ ภายในบังคับมาตรา ๒๑ และ ๒๒ ผู้ใด
บังอาจทำ ฉาย นำ หรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่ง
ภาพยนตร์ หรือสำแดง ประกาศ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อ
บทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๒๑ ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้
บังอาจฉาย หรือนำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่ง
ภาพยนตร์ หรือสำแดงประกาศอันได้ขอใบอนุญาตแล้ว
และเจ้าพนักงานไม่ยอมออกใบอนุญาตให้ ท่านว่าผู้นั้นมี
ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกิน
สองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒ ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้
บังอาจจัด คำสั่ง อันชอบด้วย กฎหมายที่ นายตรวจได้สั่งโดย
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกินสองพัน
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษา
การให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎ
เสนาบดี กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและ
การประทับตราและว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตาม
บทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๓
เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน